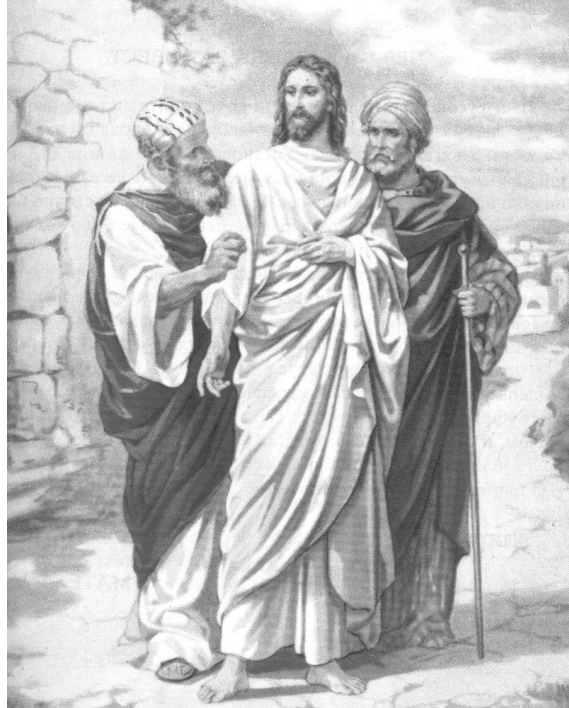

OD SVEGA PO MALO ZA SVAKOG PO NEŠTO

POUKE O DUHOVNOM ŽIVOTU

Evo kako nas Sveti Jovan Zlatousti uči šta je istinski post:

„Kažeš da postiš.

Uveri me u to svojim delima. A koja su to dela?

Ako vidiš siromaha, udeli mu milostinju.

Ako se nađeš sa neprijateljem svojim, izmiri se sa njim.

Vidiš li na ulici neko lepo lice, odvрати svoj pogled od njega.

Dakle, ne samo da postiš stomakom, već i očima i sluhom, i rukama i nogama i svim udovima tela.

Ruke neka poste uzdržavajući se od svake gramzivosti i krađe.

Noge neka poste tako što neće hoditi putevima greha.

Oči neka poste tako što strasno neće posmatrati lepa lica niti u zavisti gledati na dobra drugih ljudi.

Kažeš da ne jedeš meso.

Ali, čuvaj se da ne gutaš pohotljivo očima ono što vidiš oko sebe.

Posti i sluhom svojim ne slušajući ogovaranja i spletke.

Ustima i jezikom svojim posti i uzdržavaj se od ružnih reči i šala.

Kakva nam je korist ako ne jedemo meso i ribu, a ujedamo i proždiremo svoje bližnje."

Sveti Jovan Zlatousti

Razgovor čoveka i Boga

Dakle, ti bi želeo da razgovaraš sa mnom?“ reče Bog.

„Ako imaš vremena“ rekoh.

Bog se nasmeši – „Moje je vreme večnost“ .

„Šta si me hteo pitati?“

„Šta te najviše iznenađuje kod ljudi?“

Bog odgovori: „Što im je detinjstvo dosadno. Žure da odrastu, a potom bi želeli ponovo da budu deca.

Što troše zdravlje da bi stekli novac, pa potom troše novac da bi vratili zdravlje.

Što razmišljaju teskobno o budućnosti, zaboravljajući sadašnjost. Na taj način ne žive ni u sadašnjosti ni u budućnosti.

Što žive kao da nikada neće umreti, a onda umiru kao da nikada nisu živeli.“

Bog me primi za ruku. Ostadosmo na trenutak u tišini.

Tada upitah: **„Kao roditelj, koje bi životne pouke želeo da tvoja deca nauče?“**

Osmehujući se, Bog odgovori:

„Da nauče, da nikoga ne mogu prisiliti da ih voli. Mogu samo voleti.

Da nauče, da nije najvrednije ono što poseduju, nego ko su u svom životu.

Da nauče, kako se nije dobro upoređivati s drugima.

Da nauče, kako nije bogat onaj čovek koji najviše ima, nego onaj kojem najmanje treba.

Da nauče, kako je dovoljno samo neko-liko sekundi da se duboko povredi voljeno biće, a potom su potrebne godine da se izleči.

Da nauče opraštati, tako da sami opraštaju.

Da spoznaju kako postoje osobe koje ih nežno vole, ali to ne znaju izreći niti pokazati.

Da nauče, da se novcem može kupiti sve, osim sreće i ljubavi.

Da nauče da dve osobe mogu posmatra-ti istu stvar, a videti je različito.

Da nauče da je pravi prijatelj onaj koji zna sve o njima, a ipak ih voli.

Da nauče kako nije uvek dovoljno da im drugi oprostite. Moraju i sami sebi oprostati.

Ljudi će zaboraviti što si rekao.

Ljudi će zaboraviti što si učinio.

Ali nikada neće zaboraviti kakve si osećaje u njima pobudio.“

Bratska ljubav

U jednom manastiru dođe neka bakica da se pomoli Bogu. Kako ne imaše ni sveću da zapali tako ona ostavi na ikoni samo jednu jabuku.

Monah koji toga dana brisaše ikonu nađe jabuku i preda je igumanu koji beše u svojoj keliji u dubokoj molitvi. Iguman je tih dana razmišljao da li ispravno vodi povereno mu stado

i da li je uspeo da u njima probudi onu istinsku bratsku ljubav. Videvši mladog monaha sa jabukom u ruci koja je blistala u svim bojama tog jesenjeg sunca iguman ga blagoslovi i toplo kaza da čini s njome šta želi. Ovaj se zamisli šta bi bilo naj mudrije i odnese je monahu koji se stara o jelu. Ovaj je blagoslovi i vrati mu sa željom da se ukrepi jer je još mlad. Ovaj se zahvali i krete natrag u crkvu, pa usput vide trpezara i učini mu se da ovaj radi neuporedivo teži posao od njega pa mu predade jabuku. Trpezar se zahvali i spusti jabuku u džep, no posle pola sata dođe monah koji nosaše na plećima džak krompira i trpezar mu pokloni jabuku da bi se okrepio. Ovaj spusti jabuku u ode da opere ruke kada vide monaha koji riba umivaonike i bi mu žao što je celi dan u hladnoj vodi pa pokloni jabuku njemu. Ovaj opra jabuku i odnese je svom ispovedniku, koji ga je godinama vodio i ispovedavao ga, da mu se makar nekako oduži.

Ovaj vremešni starac gledaše jabuku i ipak odluči da je odnese monahu koji beše duže vremena u postelji.

Ovaj monah ne htjede ni da je okusi jer je razmišljao da ipak treba da jabuku da bratu koji naporno radi dok on "samo leži" te je predade bratu koji mu služaše dok je on bio u postelji. Ovaj pak pomisli da ako uzme jabuku da će time primiti svoju platu na zemlji, te jabuku odnese i preda igumanu da ovaj blagoslovi šta dalje.

Iguman je dugo gledao u poznatu jabuku i na kraju zamolio svoju bratiju da posle službe ostanu i pročitaju akatist blagodarnosti Gospodu, jer ih je blagoslovio svime što im je potrebno za spasenje, blagoslovio ih je iskrenom bratskom ljubavlju...

Drvo i mladić

Jedan mladić imao je veliku porodicu. Svi su živeli u jednoj kući. U kući je vladala sloga i mir i međusobno poštovanje. Sve dok jednog dana, mladić nije počeo da se žali na svoj položaj u kući. Svima je pričao kako nema privatnosti, kako uvek mora da se bori za svoje mesto i kako nikad nema mira.

Svi su mu drugi smetali i na sve je bio ljut.

Kada je to čula stara baka, pozvala je mladića u svoju sobu.

Rekla mu je: većina mladih ljudi u početku teže da žive sami, da im niko ne bi smetao, ali pre nego što se rešiš na taj korak, moram da ti ispričam jednu priču.

Mladić se nasmeja i reče: bako pa ja sam prerastao za to, kasno je za priču.

Baka se samo nasmeja pa reče: za pravu priču nikad nije kasno i počeo da govori:

U jednoj gustoj šumi živelo je jedno mlado drvo, koje je niklo na mestu jednog starog oborenog drveta i celi život se pro-bijalo kroz krošnje. Nikada nije imalo dovoljno svetla,

kiše i hranjivih sastojaka koje zemlja pruža. Zbog gustine drveća sve je to odlazilo na druga stabla. Neka stabla su bila nasilna i udarala su ga svojim grana-ma, krala mu sunčevu svetlost i čak se po nekad oslanjala na njega. Mlado drvo je po-čelo vremenom biti jako tužno i depresivno.

Tad se stade moliti Bogu da ga oslobodi drugih stabala da i ono oseti slobodu i izo-bilje koje se mu druga stabla uskraćuju.

Videvši to Bog, smilova na njegovu tugu i sva ostala stabla su nestala, ostalo je samo. Kilometrima u daljini nije bilo ni jednog drveta. Sunce, kiša, sva zemlja, sve je to sad bilo njegovo. Od sreće raširilo je svoje grane i uživalo u svojoj slobodi.

Trajalo je to neko vreme dok nije počeo duvati jak vetar, koji se polako pretvarao u oluju. Bez drveća oko njega da ga zaštiti, silina vetra je bez muke počela savijati mlado stablo.

Tada je drvo poželelo da oko njega stoji bar još neko stablo na koje se može osloniti da ga vetar ne bi polomio. Setilo se i onih stabala koja su se na njega naslanjala i uda-rala ga svojim granama i tek sad je videlo zašto su ona to radila.

Sve muke i problemi koje su mu stabla zadavala u tom trenutku su bili nevažni.

Mnogo se pokajalo i ponovo se počeo mo-liti Bogu da mu vrati onu staru šumu.

Tada mu Bog reče: moje mlado drvo, niko bolje od mene ne zna šta je tebi po-trebno. I muke i problemi tu su da bi te oblikovali i naterali da porasteš. Zar bi se ti uopšte trudio da rasteš, da oko tebe nisu stajale senke drugog drveća?

Ostalo bi malo drvce koga bi lako divljač iz šume obrstila i mali vetar polomio. Sve što se nalazi tu oko tebe, nalazi se zbog tvog dobra.

Zato nikad nemoj da posumnjaš u to.

Mladić je dugo razmišljao i na kraju se nasmeja i poljubi svoju baku.

I ovo će proći !!!

Neki čovek na samrti pozvao je dva sina i kao poslednju želju dade im dva pisma i kaže jedno će te otvoriti kad vam bude najteže a drugo kad vam bude najbolje u životu!

Posle kratkog vremena umre im otac!!!

Kasnije nastupi jako teško vreme, siromaština i glad tako da oni u tim teškim danima reše da vide šta im je otac ostavi i otvore pismo kada u njemu piše : **i ovo će proći !!!**

I stvarno tako posle tih teških daba krete na bolje i odu u inostranstvo i zarade puno tako da su se puno obogatili i dobro živjeli !!

Posle mnogo godina okupi se familija i kažu hajde da otvorimo i ono drugo da vidimo šta je u njemu !!!

Otvore pismo kad u njemu piše : **i ovo će proći!!!**

Što će reći da je sve prolazno osim jednoga Gospoda Boga i vere !!!

Ateista i Bog

Jednom je ateista šetao duž ponora, oklizno se i pao je dole. Padajući, uspeo je da se uhvati za granu drveta koje je raslo iz pukotine stene. Viseći na grani iznad provalije shvatio je svu beznadežnost svog položaja: nije mogao da se podigne, dole je bilo oštro kamenje, a njegove ruke, koje drže granu, postepeno su slabile.

"Samo Bog sad može da me spasi," pomislio je.

„Nikad nisam verovao u Boga, ali možda sam grešio? Šta gubim?“
I pozvao je: „Bože! Ako postojiš odgovori mi i spasi me i tada ću verovati u Tebe.“ Ali odgovora nije bilo i ateista je počeo uporno da zove ponovo i ponovo:
"Molim Te, Bože! Ako me spasiš, od sad ću uvek verovati u Tebe."
Odjednom se začuo glas s neba:
"O, ne! Svejedno nećeš poverovati. Dobro znam takve kao što si ti."
"Molim te, Bože! Grešiš! Zaista ću verovati, samo me spasi!" preklinjao je čovek. Na kraju je Bog rekao:
"Pa, dobro. Spasiću te. Pusti granu."
"Da pustim granu?" uzviknuo je čovek.
„Pa ne misliš valjda da sam lud?“

Liberalno vaspitanje

Jedna baka je na kasi velike samo-usluge na redu da plati. Iza nje u redu stoji jedna mlađa žena sa nestašnim sinom od 9 ili 10 godina. Sin stalno gura majčina kolica koja već 5-6 puta udaraju baku po nogama. Baka se okrene malom i zamoli ga da prestane da je udara. Pošto mali nastavlja da je udara, baka se okreće njegovoj majci i kaže:

„Zar ne možete da kažete vašem sinu da me ne udara?“

Mlada gospođa, bez uzbuđenja – hladno odgovara: „Ne! Moja metoda vaspitanja mu dozvoljava slobodu da radi šta god želi, sve dok do njegove svesti ne dođe da to što radi drugima ne valja. Naučno je dokazano da je ta metoda daleko efikasnija!“

U redu iza dame sa detetom stoji jedan momak od nekih 20 godina, koji sve to pažljivo sluša, a u ruci drži teglu sa pekmezom od crvenih ribizli.

Kad je dama završila svoje objašnjenje metode vaspitanja, on otvori poklopac od tegle i mirno istrese celu teglu pekmeza mladoj dami na glavu.

Sva besna, van sebe, dama se okrene mladiću, a on hladnokrvno odgovara:

– Znaite, gospođo, ja sam vaspitavan slobodno, baš na isti način kao i vaš sin. I – evo vidite rezultat!“

Starica se veselo okrene blagajnici i kaže: „Molim vas, stavite ovu teglu pekmeza na moj račun!“

SITO

poučna priča o molitvi

Bio jednom jedan mladić, koji je danima, nedeljama i mesecima učio molitve. Ali se u njegovoj glavi nije ništa zadržavalo. Sve je oticalo poput vode, ništa bitno nije ostajalo. Potpuno razočaran, rešio je da prestane da se moli. U to ču za jednog starca, velikog molitvenika koji se podvizavao u pustinji.

– No, dobro – pomisli mladić – posetiću mudraca i pokušaću poslednji put da nađem odgovor na pitanje kako se treba moliti. Krenuo je na put, pronašao mudraca i upitao ga:

- Veliki učitelju! Da li bi hteo da me naučiš pravoj molitvi, da osetim korist od toga?

Starac – podvižnik odgovori:

- Vidiš li ono prljavo sito tamo?

- Da! – odgovori mladić.

- Uzmi ga i iz reke donesi vode u njemu.

Mladić je uzeo sito, otišao sto metara do reke i zagrabio sitom vodu. Čim je sito izvukao, sva voda je isticala. Vratio se Starcu sa praznim sitom. Kad ga je ugledao, starac mu je rekao da opet ide na reku i zahvati vode. Tako je mladić išao nekoliko puta. Na kraju mu je dosadilo, pa je upitao Starca:

- Zašto me mučiš da radim besmisleni posao, kad voda u situ ne može da se nosi?

Starac mu je odgovorio:

- Sine moj, isto je sa molitvom. Ti zaista nisi doneo ni jednu kap vode, ali je sito, koje je bilo prljavo, sada čisto. Tebi se samo čini da od molitve nemaš koristi i da u tebi ništa ne ostaje. Molitva te pročišćava, iako ti to ne osećaš, isto kao što voda čisti ovo sito.